

א בקדמיו ברא יי' ית א (א)* ברא אלְהִים את שמי'ו וית ארעא:

* ב רמז

טו"א בראשית סוכה מט. ר"ה לב. מגילה יט. כא: ב"ק נה.

בראשית א בראשית בראשית בראש אלְהִים את השמים ואת הארץ:

בעל הטורים

(א) בראשית ברא. בgmtaria בראש השנה נברא (העולם), בראשית נוטריקן בראשונה ראה אלהים שיקבלו ישראל תורה. בראשית ברא אלהים ס"ת אמר מלמד שברא העולם באמת כמו שאמר רаш דברך אמרת וכן יש הרבה פסוקים ס"ת אמרת:

רש"

(ה) בראשית. המל רצ' ימק, נט' קיה לין מעציו פג' נטעו למם נס נמלם גויס (מהליכ קיה, ו), טס ימלנו להוות העולס ליטראן, מהמליך הוא נס, טס מלו' להזינה טנטו ליקניש חמס, צכצחים מרומות צבעה גויס, כס יטראן ובמה טעס פטמי נטראנט, מזוס נס הולמיס נס, כל הולץ אל פק"ה פיהם, פום

עיקר שפתוי חכמים

א התורה לא ניתנה לישראל אלא בשבי המזות שיקמו אותו א"כ כל הנ ספרי דברים למותר הוא: ב כי מילה גנד הנשא לא גטעו בהם אלא חידים ואינה נשבעת מכלל מצותיה: ג בלשון ניחוח ותווך הוא:

ליקוטי הלכות

אותו הארץ. וכל זה אי אפשר לברא, אך החפץ באמת, בין מעצמו. והכלל, שאון שעה בעולם שלא יוכל להאריך לעצמו על-ידי האמת אף אם החשך מסבב אותו במו שמסבב, כי אמת ה' לעולם. וזה שבקש רוד: "הדריבני באמתך ולפנני כי אתה אלקי ישע, אתה קייתי כל היום" דיקא, כי בכל שעות היום, מתחלה ועד סוף, אני מקווה אליך שתדריבני באמתך ותלפנני, כי בודאי יש אמת בכל שעות היום שיאיר לו בכל שעה ליצאת מהחשך לאור גדור. (לקוטי הלכות נינה ה' - אות ט, לפי אוצר היראה - אמת - ע"ו):

בראשית ברא אלְהִים - סופירות ברא את בשמחת תורה הכלulo לעליון לתורה, להורות שביל אחד מישראל יש לו חלק בתורת אמת, כי עקר האמת הוא לקרב ולא לרחק, רק לברר ולגלוות נקמת האמת שאצל כל אחד מישראל, אפילו אצל הרחוקים מאד, כי זה עקר אמתת רצונו יתפרק, במברא בפנים. ועל-כן מסימין או התורה: "אשר עשה

בראשית ברא אלְהִים - סופירות ברא את אמתה הוא עקר קיום העולם, כמו שבכתוב (בראשית א, א): "בראשית ברא אלְהִים סופרי תבות" "אמת" פמובא, כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. וצריכין שיאיר האמת בכל חיש ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה ממשתים-עשרה שעותם היום והלילה. כי אף-על-פי שהאמת הוא אחד, אבל מצד שני המקבלים יש שנויים רבים בעניין האמת, ואין האמת של אדם זה דומה לחברו, וכן להתגבר על-ידי האמת בתורה ועבורה, וזה צריך לרבות בצדקה וכו', וזה עוסק במצבה אחרת. וכן באדם אחד יש חלוקים רבים בין יום לחברו ובין שעה לחברתה, שבשעה זאת מתחפל ובשעה זאת לומד ובשעה זאת עוזה משא-זמנתו ובשעה זאת או כל או מדבר עם בני-אדם, וכיוצא בה שاري שנויים רבים לאין מספר. והעיקר, שבכל שעה ושעה, בכל מה שעובר עליו ובכל מה שעוסק יהיה הפל באמת לאמתו כדי אותו הגעת והשעה וכפי

לקוטי הלכות

בעצמו האמת שהוא פגום ומרחיק מאד, ועל-ידייה מתייחס בעצמו ומרתיח ביותר, וכל זה נמשך מבחינת זה האמת שקבע על כל בריאות העולם (ומשם מבחינת קטרוגים אלו נמשך שרש כל הבדיקה של האדם, שבשליל זה ברא הפל, מבאר בפנים, ועל-בונם באנט הינה צד גם בקטרוגים אלו שבשליל תקון הבראה ובבדיקה בשלמותם בוגר). אך השם יתברך אין חפץ באמת בואה, והשליכו מעל פניהם וירכו לארץ, כי השם יתברך חפץ באמת בואה שהוא לך ולא לרחק, כי ריקא בעולם בואה שהוא מלא שקרים, בשאחר מתגבר וווכה לנקיota האמת זה יזכיר אצל השם יתברך מאד יותר מהפל, ובשליל זה הדותה כל הבראה שיסודה אמת, הינו הנקיota האמת לאמתו הג'. וכן בבחינה זו עשה משה רבינו, עליו השלום, בשראה שחתoa ישראלי בעגל, ועל-פי התורה והלווחות נתחיכו כליה חס ושלום על-פי האמת של התורה הקדושה; אבל משה ידע והשיג שהשם יתברך אין חפץ באמת בואה, על-בון השליך הלוחות שלהם בבחינת אמת, בחינת "ויתשלך אמת הארץ", והתזק בתפללה, כי האמין שאי אפשר להשיג אמתה דעתו יתברך, כי מאד עמוק מחשבותיו, ורבים רחמיו יתברך מאד עמקו מחשבותיו, ועל-בון השליך הלוחות שלהם בבחינת אמת, חס ושלום, כי אם בקיומו, ועקר העולם הם ישראל, על-בון התזק בתפלה מאד, ועלתה בידו, ונתראה לו השם יתברך ומחל לו, ו祚ה לפסלلوحות שנויות, שזה בבחינת 'תעללה אמת מן הארץ', בבחינת "אמת הארץ תצמ'ה". ועל-בון אחר "לענין כל ישראל תצמ'ה". ועל-בון אחר "לענין כל הארץ מתחילה מיד" "בראשית" וכו', כי שניהם בבחינה אחת בג', להזרות שזה עקר האמת, ומרחיק את עצמו מהשם יתברך גם-בון בשיוודעים ימאמינים שאין יודען כלל, ואין על-ידי האמת שלו, מלחמת שהוא יודע

משה לעניין כל ישראל", ואמרו רבותינו ז"ל: ששרב את הלוחות לעינייהם, ומתייחס תכף "בראשית ברא אלקים", כי "ראש דברך אמת", במאמר רבותינו ז"ל, כי בראשית אלקים סופי תבוח אמת, שהוא עקר קיום העולם. אך באמות, הלוא מצינו שאמרו רבותינו ז"ל, שאמת אמר אל יברא העולם מלחמת שהוא מלא שקרים, ונintel הקדוש-ברוך-הוא האמת והשליכו לארץ, כמו שבתוכו "ויתשלך אמת הארץ" וכו', ואחר-כך אמר הקדוש-ברוך-הוא: תעלה האמת מן הארץ, כמו שבתוכו "אמת הארץ תצמ'ה"; נמצא לבארה, לפי דעתה האמת לא הסבים לבריאות העולם? אך זה ידוע, כי עקר עצם האמת לאמתו היא השם יתברך בעצמו, ובודאי אחר אשר אנחנו רואים שהשם יתברך ברא העולם, בודאי היו אריכין לברא העולם על-פי האמת לאמתו; אך האמת לאמתו של השם יתברך עמוק ונשגב מאד, כי מאד עמוק מחשבותיו, עד אשר אפילו מדרת האמת בעצמה, הינו אותם המלאכים שהם בבחינת מדרת האמת לא עמדו על סוף דעתו של השם יתברך, עד אשר קטרנו על-ידייה על בריאות העולם מלחמת שהוא מלא שקרים, והשם יתברך אין חפץ באמת בואה רוזה לרחק את הבראה בכלל, ומה נשתלשל מה שלפעמים חולק אחד על חברו ומרחיקו ביותר, מלחמת שגדמה לו על-פי האמת שלו לחברו נוטה מדרך האמת, שמה באים כל המחלוקות מדריך האמת, שמה באים כל המחלוקות שבעולם; ולפעמים מקטרג האדם על עצמו ובראשית את עצמו מהשם יתברך גם-בון על-ידי האמת שלו, מלחמת שהוא יודע

ריש"

ומלך, וכמלך סῆיט מוסו ונכו ומוטך וגוי, ויהלמל הלאים כי מוח. ולען צה המקרא להוות קדר כנראה לו מיל צהלו קדמו, צה צה צה להוות, כן טה לו לכתוב, נלהתונה נלהת צה הטעים וגוי, צהין לך לרשות מקראי צהינו לזכוק למשה צה נקלחת לרשות דרכו (מפני ט, כב), וככזב יסלהן צה נקלחו לרשות מזוהם (ירמיה ג, ג). ואמץ צה לפצת כפצומו כך פרטסו, נלהתונות צלהות צמיים

צלה, וככלנו נטה מס' ונתנה לנו: בראשית ברא. אין מקרא זה חומר מהלך דויטני, כמו צהמו ח'ז'ל (מלוחים לטה ט, ו) ככזב שמהה צה נקלחת לרשות דרכו (מפני ט, כב), וככזב יסלהן צה נקלחו לרשות מזוהם (ירמיה ג, ג). ואמץ צה לפצת כפצומו כך פרטסו, נלהתונות צלהות צמיים

עיקר שפתוי חכמים

ד ריפוי פשטו משמע שכא להורות סדר הבראה והה אינו כמ"ש רשי" במדבר שאן לך בראשית וכיו': ה ר"ל שידא בראשית מלא סמותה למלה ברא שהוא פעיל עבר מצד אתה לעשות שם נאיו נחוב במקום ברא ברואה:

לקוטי הלכות

על-ידי האמת הבזרור והזה, שהוא בחינת נקdot האמת לאמתו. (לקוטי הלכות רבית ה' - אותיות כ' כ"ד-כ"ט ל"ג, לפי אוצר הרואה - אלול, ר"ה י"ב, סוכות - ק"ז):

(א) בראשית ברא אלקים. דרשו רבותינו ז"ל בשביל ישראלי שזקרא רראשית Tabo ובל בשביל ישראלי התורה שזקרא רראשית Tabo ובשביל התורה רראשית Tabo וכו'. נמצא שישראלי והתורה הם העקר והראשית ששבילים נברא הפל השמים והארץ וכל אשר בהם ועל-פנ בודאי השמים והארץ וכו' כל נקראו שירים לנבי התורה וישראל שם בראשית. עקר התיקון בשיודען מי הרראשית והעקר וכל העולם ומלאו שהם השירים טורחים בשביבם, או גם השירים נתתקנין על-ידי הרראשית ואו חור הכל לה' יתברך בבחינת ונשאר גם לאלקינו כמו שהייתה לעתיד. אבל כל זמן שאין מפריישין בראשית ואני יודען מי הרראשיתומי השירים מכל שבע שנים בשחים ושלום מהפכין האמת, והזוב לראש וכו' או בכל העולם מקהל חם ושלום. וזה בבחינת והארץ הייתה וכו' כי בתחלת הבריאה שהיתה בשビル בראשית ברי שעלי-ידי זה תתקנו השירים. אבל או בתחלת ערדין לא נתגלה ולא נברא

מתרבין על-ידי האמת בשום אופן, רק מתחילה בכל פעם מחרש להתקרב להשם יתברך מפקום שהאדם שם, כי אמתת רחמי שגבו מאד, ובכל ימי חי האדם יוכל להתחיל להתקרב להשם יתברך, במושב שפטוב "תשיב אנטש עד דכא", ואמרו רבותינו ז"ל: עד רבדוכה של נפש, כי חסדי ה' כי לא חמננו וכו'. וזה שאמרו רבותינו ז"ל:ukan דין אמת לאמתו, אבלו נעשה שTCP להקדוש-ברוך-הוא במעשה בראשית; ודין אמת לאמתו פרשו הקדמונים, לאפוקי דין מרים, הינו בשדיין מבין באמת שהאחד טוען שקר, רק א-על-פריכן יופה בדיין על-פי טענותיו, או צריד לחשך עצמו מדין זה, כי א-על-פי שידין משפט אמת על-פי התורה, א-על-פי פריכן אין זה משפט אמת, מאחר שהיא בעצמו יודע ומבין שאין בד אמת, על-כון צריד כדי ליהר לבלי לטעות את עצמו על-ידי האמת להחות הדין, חם ושלום, רק שיתינגע כל-כך עם הבעלים-דים עד שיביר אמת ויעמיד המשפט-אמת על נקdot האמת לאמתו, ואו נשעה שTCP להקדוש-ברוך-הוא במעשה בראשית, כי גם מעשה בראשית היה על-ידי בבחינה זו, שגטל האמת הפשות שקטרג על הבריאה והשליכו לא-ארץ, וברא את העולם